

Abstrakt (česky)

Předkládaná práce si dala za cíl poznat fenomén neomítnuté cihly skrze tvorbu českých architektů Jana Kotěry, Josefa Gočára, Otakara Novotného a Jaroslava Rösslera, kteří s tímto materiálem začínají pracovat mezi lety 1906-1913, a poté v průběhu dvacátých let 20. století, kdy objevují možnosti režného zdiva také architekti Pavel Janák a Jaroslav Vondrák. Vybraní architekti, působící převážně v Praze a dalších českých městech, patří do okruhu žáků a spolupracovníků architekta Jana Kotěry. Metoda práce spočívá v poznání cihelného materiálu skrze formální analýzu konkrétního architektonického díla a jeho zasazení do širšího uměleckohistorického a společenskohistorického kontextu, jež umožňuje jeho interpretaci.

Mezi mé výzkumné otázky patří, jak s cihelným materiálem architekti pracují a jak se tyto projevy proměňují. Dále mne zajímá, které stavby jsou z hlediska typologie navrhovány v režném materiálu. Práce se zamýšlí nad proměnlivým vztahem architektury k cihelnému materiálu, neboť jej lze vnímat jako materiál ryze tradiční i moderní. Proto jsou první kapitoly věnovány tématu cihly a stručnému vysvětlení jejích charakteristik. Považuji také za podstatné se v místním kontextu zabývat tradicí užití režného zdiva v historické i v industriální architektuře. Architektura sledovaných protagonistů je zařazena do „kontextu“ české moderní architektury, který jsem pro potřeby práce vymezila lety 1898-1928.

Kapitoly práce se zabývají vztahem architektonické teorie k materiálu, konstrukci a formě stavby a také reflexí zahraničních tendencí českými architekty.